

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 269 din 26 aprilie 2010

HOTĂRÂREA
din 23 iunie 2009, definitivă la 23 septembrie 2009,
în Cauza Paula Constantinescu împotriva României
(Cererea nr. 28.976/03)

În Cauza Paula Constantinescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 2 iunie 2009,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28.976/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Paula Constantinescu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 25 august 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 5 martie 2008 președintele Secției a treia a decis să îi comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, el a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1921 și locuiește în București.

5. Printr-un contract încheiat la data de 6 decembrie 1949, reclamanta a cumpărat un bun imobil compus dintr-o construcție și un teren. Conform contractului, construcția avea următoarea structură: subsol, parter și două etaje.

6. În anul 1950, bunul menționat mai sus a fost naționalizat.

7. În cursul anului 1999, reclamanta a pornit o acțiune în revendicare împotriva Consiliului General București (*consiliul general*). A fost efectuată o expertiză în procedura în discuție. Expertul s-a deplasat la imobil în prezența reprezentanților reclamantei și ai consiliului general. În raportul de expertiză întocmit, expertul arăta că imobilul avea 3 niveluri, adică parter, etaj și mansardă, și că dimensiunile sale exterioare corespundeau cu cele care rezultau din planurile aferente contractului de vânzare-cumpărare din 1949.

8. Prin Decizia din data de 16 ianuarie 2001, Curtea de Apel București a admis acțiunea și a obligat consiliul general să îi restituie reclamantei bunul imobil (bunul) situat în municipiul București, str. Lipscani nr. 65 (fostul număr 67), la intersecția cu str. Hanul cu Tei, compus dintr-o clădire cu 3 niveluri, adică parter, etaj și mansardă, clădire identificată prin expertiză, precum și terenul situat sub construcție. În decizia sa, Curtea de Apel București, a reținut că naționalizarea bunului fusese ilegală.

9. Între timp, printr-un contract autentic încheiat la data de 21 martie 2001, Primăria Municipiului București a vândut unei societăți comerciale cu răspundere limitată etajul și mansarda bunului. Contractul avea ca temei legal Hotărârea Guvernului nr. 505/1998 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 389/1996 privind transmiterea unor spații comerciale aflate în administrarea consiliilor locale și a regiilor autonome către actualii deținători și pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a acesteia (paragraful 31 de mai jos). Reclamanta nu a avut cunoștință de încheierea acestui contract.

10. Decizia din data de 16 ianuarie 2001 a fost confirmată prin Decizia definitivă din data de 12 decembrie 2001 a Curții Supreme de Justiție, care a respins recursul formulat de consiliul general, care considera că naționalizarea bunului fusese legală.

11. Reclamanta s-a adresat în mai multe rânduri Primăriei Municipiului București în vederea executării deciziei în discuție.

12. Prin Adresa din data de 5 iunie 2003, Administrația Fondului Imobiliar (AFI), entitate subordonată consiliului general, a informat-o pe reclamantă că, potrivit arhivelor sale, adresa poștală a bunului era str. Lipscani nr. 63-65. Aceasta i-a precizat și că zona în care era situat bunul a făcut obiectul unor ample lucrări de consolidare și construcție de noi etaje începând cu anul 1970, astfel încât suprafețele și compartimentele inițiale ale bunurilor în discuție au cunoscut modificări. Referitor la situația juridică a bunului, AFI a precizat că subsolul și parterul bunului erau ocupate de o terță persoană în baza unui contract de închiriere și că o societate comercială deținea etajul clădirii, în baza unui contract de vânzare-cumpărare încheiat la data de 25 februarie 2000.

13. La data de 7 august 2003, reclamanta a solicitat primăriei să execute Decizia din data de 16 ianuarie 2001.

14. La data de 26 august 2003, primăria a informat-o că tocmai ceruse informații de la AFI pentru clarificarea situației juridice a bunului.

15. La data de 10 septembrie 2003, AFI a comunicat primăriei că nu este în măsură să identifice bunul, deoarece suprafețele reținute în expertiză erau diferite de cele existente în arhivele entității în discuție. AFI i-a mai semnalat primăriei că statul a fost cel care a suportat costurile lucrărilor realizate în zona respectivă.

16. La data de 1 octombrie 2003, primăria a transmis reclamantei răspunsul primit de la AFI și i-a recomandat să se adreseze unui executor judecătoresc în vederea executării deciziei.

17. Ulterior, reclamanta a adresat memorii Parlamentului României, Avocatului Poporului și procurorului general al României, cerându-le asistența. Aceste memorii au fost transmise Primăriei Municipiului București.

18. În anul 2004, reclamanta a solicitat unui executor judecătoresc să înceapă executarea silită a hotărârii judecătorești în discuție.

19. La data de 26 aprilie 2004, executorul a întocmit un proces-verbal în care a constatat punerea în posesie a reclamantei. Această punere în posesie a fost pur formală, deoarece reprezentantul părții pârâte a fost absent, cheile bunului nu i-au fost predate reclamantei, iar accesul său în imobil nu a fost asigurat.

20. Reclamanta a reiterat cererile către primărie pentru executarea deciziei.

21. La data de 16 iunie 2004, primăria i-a reamintit că identificarea bunului nu era posibilă. În plus, ținând cont de Procesul-verbal din 26 aprilie 2004, aceasta a considerat că reclamanta se afla în posesia bunului.

22. Din Adresa din data de 30 august 2005 a Direcției impozite, furnizată atât de reclamantă, cât și de Guvern, reiese că în baza procesului-verbal menționat mai sus reclamanta achită impozite pentru acest bun.

23. În cursul anului 2005, reclamanta a sesizat Judecătoria Sectorului 3 București cu o acțiune în revendicare împotriva a 3 societăți comerciale ce ocupau bunul la data respectivă. Ea arăta că pârătele fie au încheiat în mod ilegal contracte de închiriere cu primăria, fie s-au instalat în imobil în lipsa oricărei autorizări în acest sens.

24. Între timp, Primăria Municipiului București a informat reclamanta că adresa poștală actuală a bunului era str. Lipscani nr. 63-65.

25. Pe de altă parte, la data de 21 martie 2007, reclamanta a solicitat AFI să îi prezinte proiectele referitoare la consolidarea bunurilor din zonă începând cu anul 1970. La data de 27 martie 2007, AFI a informat-o că nu dispune de astfel de proiecte și că nu este în măsură să precizeze dacă bunul reclamantei fusese reevaluat ca urmare a realizării acestor proiecte.

26. Prin Sentința rămasă definitivă din data de 28 mai 2007, judecătoria a admis acțiunea introdusă în anul 2005 și a dispus ca cele 3 societăți în discuție să îi restituie reclamantei bunul. Instanța a constatat că, deși la data de 26 aprilie 2004 a fost întocmit un proces-verbal de punere în posesie, reclamanta nu avea totuși posesia bunului său, care era ocupat de pârâte.

27. La cererea reclamantei, sentința a fost investită cu formulă executorie. În anul 2008, reclamanta s-a adresat executorului judecătoresc în vederea executării sentinței respective.

28. La data de 11 martie 2008, executorul a pus-o efectiv pe reclamantă în posesia parterului imobilului.

29. Prin Adresa din data de 7 iunie 2008, AFI a informat Guvernul, ca răspuns la cererea sa de informații, că, potrivit arhivelor sale, adresa bunului era str. Lipscani nr. 63-65. De asemenea, aceasta a precizat că, având în vedere că statul suportase costurile de consolidare a bunului și de construire a noilor etaje, etajul bunului și mansarda au fost vândute în baza Hotărârii Guvernului nr. 505/1998. Prin aceeași adresă, AFI s-a considerat exonerată de orice răspundere față de reclamantă, având în vedere Procesul-verbal din 26 aprilie 2004, care se referea, după părerea sa, tocmai la executarea Deciziei din data de 16 ianuarie 2001.

30. La data de 13 iunie 2008, Primăria Municipiului București a transmis Guvernului, tot ca răspuns la o solicitare de informații, o adresă în care susținea că executarea deciziei în discuție a fost împiedicată de imposibilitatea identificării bunului. Ca și AFI, primăria a considerat că reclamanta a fost pusă în posesia bunului la data de 26 aprilie 2004.

II. Dreptul intern pertinent

31. Hotărârea Guvernului nr. 505/1998 (*Hotărârea nr. 505/1998*), în vigoare la data evenimentelor, reglementa procedura de vânzare a spațiilor comerciale construite din fonduri publice.

32. Prevederile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 (*Legea nr. 10/2001*) sunt descrise, printre multe altele, în cauzele *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, § 23, CEDO 2005-VII) și *Tudor împotriva României* (nr. 29.035/05, §§ 15-20, 17 ianuarie 2008).

ÎN DREPT

I. Asupra obiectului litigiului

33. În formularul său de cerere trimis Curții la data de 25 august 2003, reclamanta a arătat că în anul 1950 statul a naționalizat „bunul [său] imobil situat în București, în str. Lipscani nr. 65 (fostul nr. 67), la intersecția cu strada Hanul cu Tei, compus din parter, etaj și mansardă”.

34. Prin Scrisoarea din data de 16 octombrie 2003, reclamanta a adus la cunoștință Curții răspunsul din 5 iunie 2003 primit de la AFI la cererea sa de informații (paragraful 12 de mai sus).

35. Prin Scrisoarea din 17 decembrie 2003, reclamanta a reamintit că Curtea de Apel București obligase consiliul general să îi restituie bunul compus din „parter, etaj și mansardă, precum și terenul situat sub construcție“.

36. La data de 19 octombrie 2005, reclamanta a prezentat demersurile întreprinse pe lângă primărie în vederea restituirii bunului „compus din parter, etaj și mansardă“.

37. Prin Scrisoarea din 18 aprilie 2008, reclamanta a informat Curtea despre faptul că tocmai intrase în posesia parterului clădirii la data de 11 martie 2008. Prin aceeași scrisoare, ea a comunicat următoarele:

Restituirea [subsolului] și a mansardei nu a fost soluționată nici de instanțele române, nici de Primăria București. [Aceasta] a fost notificată în termenul prevăzut de lege. Dosarul întemeiat pe Legea nr. 10/2001 a fost înregistrat (...) la data de 18 iulie 2001 la Primăria București.

38. În observațiile sale prezentate la data de 19 august 2008 ca răspuns la cele ale Guvernului, reclamanta a reiterat faptul că nu a fost pusă în posesia „subsolului, etajului și mansardei“. Ea a prezentat în anexă la observații o adresă din data de 24 februarie 2006 prin care primăria îi răspundea la cererea sa de informații din data de 2 februarie 2006 cu privire la subsolul bunului. Conform adresei respective, acest spațiu fusese închiriat în anul 1977 unei asociații și în prezent era ocupat de o societate comercială în lipsa unui contract. Prin aceeași scrisoare, primăria informa reclamanta despre faptul că se afla pe rol o procedură judiciară având ca obiect rezilierea contractului de închiriere al asociației și expulzarea ocupanților.

39. Curtea constată că, prin Decizia din data de 16 ianuarie 2001, Curtea de Apel București a obligat consiliul general să îi restituie reclamantei clădirea cu 3 niveluri, adică parter, etaj și mansardă, clădire identificată prin expertiză, precum și terenul situat sub construcție. De asemenea, ea observă că expertiza efectuată în procedura respectivă și pe care curtea de apel și-a întemeiat soluția preciza că această clădire avea structura menționată mai sus. Mai mult chiar, expertiza din luna august 2008 transmisă de reclamantă în anexă la cererea sa de satisfacție echitabilă a reținut aceeași structură (paragraful 58 de mai jos).

40. În orice caz, abia la data de 18 aprilie 2008, adică după data la care cererea sa a fost comunicată Guvernului, reclamanta s-a plâns pentru prima oară de nerestituirea subsolului.

41. Curtea reamintește că a hotărât deja că nu este cazul să statueze asupra capetelor de cerere ce nu au fost invocate decât după comunicarea plângerii către guvernul pârât (*Vigovskyy împotriva Ucrainei*, nr. 42.318/02, § 14, 20 decembrie 2005; *Dreptu împotriva României*, nr. 19.835/03, §§ 28 și 29, 13 noiembrie 2008). Pe de altă parte, ea nu poate specula asupra soluției procedurii judiciare referitoare la subsolul clădirii (paragraful 38 de mai sus).

42. Având în vedere cele de mai sus, analiza Curții va fi, așadar, limitată la preținsele încălcări referitoare la bunul descris în Decizia din data de 16 ianuarie 2001 a Curții de Apel București (paragraful 8 de mai sus).

43. În măsura în care reclamanta înțelege să se plângă în fața sa de nerestituirea subsolului bunului, Curtea consideră că reclamanta are posibilitatea de a o sesiza, dacă este cazul, cu o nouă cerere.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1

44. Reclamanta susține că neexecutarea Deciziei din data de 16 ianuarie 2001 i-a încălcat dreptul de acces la o instanță, astfel cum este prevăzut de art. 6 § 1 din Convenție, precum și dreptul la respectarea bunurilor sale, astfel cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Articolele invocate prevăd următoarele:

Articolul 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

45. Curtea consideră că aceste capete de cerere nu sunt vădit neîntemeiate în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Ea constată că nu este incident niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, acestea trebuie declarate admisibile.

B. Asupra fondului

46. Guvernul consideră că autoritățile au făcut eforturi în vederea executării Deciziei din data de 16 ianuarie 2001, dar că acestea au întâmpinat dificultăți în identificarea bunului. Guvernul mai observă că reclamanta a fost pusă în posesia parterului bunului la data de 11 martie 2008.

47. Reclamanta reiterează faptul că a recuperat posesia parterului bunului la data de 11 martie 2008. Ea arată, totuși, că nu a primit subsolul, primul etaj și mansarda. Referitor la subsol, ea prezintă scrisoarea primăriei din data de 24 februarie 2006 (paragraful 38 de mai sus). În ceea ce privește etajul și mansarda, reclamanta atrage atenția asupra faptului că primăria a vândut aceste spații la data de 21 martie 2001 unei societăți comerciale. Ea furnizează copia contractului de vânzare-cumpărare și precizează că primăria i-a comunicat

această copie la data de 20 ianuarie 2006, după numeroase demersuri ale sale pe lângă această instituție. Reclamanta arată, de asemenea, că bunul a fost dintotdeauna prevăzut cu un subsol, a cărui proprietară este.

48. Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, 19 martie 1997, § 40, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II; *Imobiliare Saffi împotriva Italiei* [MC], nr. 22.774/93, § 63, CEDO 1999-V). Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și omit să o facă, această inactivitate angajează răspunderea statului conform art. 6 § 1 din Convenție (*Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, § 44, seria A nr. 315C).

49. În speță, Curtea observă că, prin Decizia din data de 16 ianuarie 2001 a Curții de Apel București, consiliul general a fost obligat să îi restituie reclamantei un bun imobil. Partea interesată avea, așadar, un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

50. Or, până în prezent, reclamanta nu a recuperat decât posesia unei părți din bunul respectiv (paragraful 28 de mai sus).

51. În măsura în care Guvernul consideră că autoritățile au avut dificultăți în identificarea bunului, Curtea reamintește că a fost efectuată o expertiză în procedura soluționată prin decizia în cauză. În acest scop, expertul s-a deplasat la locația imobilului în prezența reprezentanților părților (paragraful 7 de mai sus). În orice caz, din probele aflate la dosar nu rezultă că consiliul general ar fi formulat obiecțiuni împotriva raportului de expertiză astfel întocmit, nici că ar fi invocat în fața instanțelor naționale argumentul referitor la imposibilitatea sa de a identifica bunul. Abia în faza de executare a fost invocat acest motiv de către autoritățile administrative (paragrafele 15 și 16 de mai sus). În aceste condiții, Curtea apreciază că a accepta un astfel de argument ar însemna să admită că, în cauza de față, administrația ar fi putut să se sustragă de la executarea unei decizii judecătorești invocând pur și simplu imposibilitatea sa de a identifica bunul (*Ioannidou-Mouzaka împotriva Greciei* nr. 75.898/01, § 33, 29 septembrie 2005; *Tăculescu și alții împotriva României* nr. 16.947/03, § 36, 1 aprilie 2008).

52. Pe de altă parte, Curtea nu ar putea nici să fie de acord cu afirmațiile autorităților administrative conform cărora reclamanta a fost pusă în posesia bunului la data de 26 aprilie 2004 (paragrafele 29 și 30 de mai sus). În această privință, ea constată contradicția dintre, pe de o parte, imposibilitatea de a identifica bunul și, pe de altă parte, punerea în posesie a reclamantei (paragrafele 19-21 de mai sus).

53. În ceea ce privește vânzarea de către autorități a etajului și a mansardei clădirii către o societate comercială, Curtea observă că contractul de vânzare-cumpărare dintre Primăria Municipiului București și societatea în cauză a fost încheiat la două luni după Decizia din data de 16 ianuarie 2001, care dispunea restituirea de către consiliul general a bunului către reclamantă și, în orice caz, în timp ce procedura judiciară în discuție era pe rol (paragrafele 8-10 de mai sus). Curtea reamintește în acest sens că, în calitatea sa de apărător al

ordinii publice, statul avea o obligație morală de exemplu, a cărei respectare trebuia să o asigure prin organele sale investite cu misiunea de protejare a ordinii publice. Or, vânzarea bunului în litigiu după ce a fost obligat să îl restituie reclamantei înseamnă negarea activității instanțelor [vezi, *mutatis mutandis*, *Păduraru împotriva României* nr. 63.252/00, § 68, CEDO 2005-XII (extrase)].

54. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce aveau ca obiect neexecutarea unor hotărâri judecătorești și a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 (vezi, printre multe altele, *Sabin Popescu împotriva României* nr. 48.102/99, §§ 76 și 85, 2 martie 2004; *Dragne și alții împotriva României* nr. 78.047/01, §§ 29-30 și 41-43, 7 aprilie 2005; *Dragalina împotriva României* nr. 17.268/03, §§ 35-36, 14 octombrie 2008).

55. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată conduce la o altă concluzie în cazul de față. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a pune în executare hotărârea judecătorească favorabilă reclamantei.

56. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

57. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. Reclamanta solicită restituirea în natură a întregului bun. Ea prezintă o expertiză din data de 6 august 2008 conform căreia valoarea de piață a părții bunului cu care nu a fost pusă în posesie este de 1.502.761 euro (EUR). Expertiza a reținut că bunul imobil este format dintr-o clădire cu 3 niveluri - parter, etaj și mansardă - și din terenul situat sub construcție. Expertul a mai luat în considerare și suprafețele ce reieșeau din expertiza efectuată în procedura soluționată prin Decizia din data de 16 ianuarie 2001, din care a înlăturat suprafața care se afla deja în posesia reclamantei.

59. Reclamanta mai solicită și suma de 6.000 EUR ca daune morale.

60. Guvernul observă mai întâi că nici Decizia din data de 16 ianuarie 2001, nici expertiza prezentată de reclamantă în anexa la cererea sa de reparație echitabilă nu au făcut nicio mențiune cu privire la existența unui subsol al clădirii. Guvernul contestă și suprafețele reținute în expertiza reclamantei. Acesta depune la dosar o expertiză din luna iulie 2008 conform căreia valoarea bunului este de 727.101 EUR. Expertiza prezentată de Guvern ține

cont de suprafețele ce rezultă din expertiza judiciară efectuată în speță și de faptul că reclamanta a recuperat posesia unei părți din bunul respectiv. De asemenea, ea se sprijină pe Adresa din data de 30 august 2005 a direcției finanțelor publice pentru a stabili suprafața de evaluat.

61. Guvernul consideră, de asemenea, că o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral pe care reclamanta pretinde că l-a suferit. În plus, suma solicitată cu acest titlu de reclamantă este excesivă, după părerea sa.

62. Având în vedere circumstanțele speței, Curtea consideră că problema aplicării art. 41 din Convenție nu se află în stare de judecată. Prin urmare, ea trebuie rezervată, ținând cont de eventualitatea unui acord între statul pârât și reclamantă (art. 75 § 1 din Regulament).

B. Cheltuieli de judecată

63. Reclamanta solicită rambursarea cheltuielilor de judecată, însă fără a le cuantifica și fără a preciza dacă este vorba de cheltuieli efectuate în fața instanțelor interne sau pentru prezentarea cererii în fața Curții.

64. Guvernul invită Curtea să respingă această cerere.

65. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de faptul că reclamanta nici nu și-a cuantificat și nici nu și-a justificat cheltuielile de judecată a căror rambursare o solicită, Curtea hotărăște să nu îi acorde nicio sumă în acest sens (*Cumpănă și Mazăre împotriva României* [MC] nr. 33.348/96, §§ 133 și 134, CEDO 2004-XI).

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. hotărăște că problema aplicării art. 41 din Convenție nu se află în stare de judecată; prin urmare:
 - a) o rezervă în ceea ce privește prejudiciul material și moral;
 - b) invită Guvernul și reclamanta să îi adreseze în scris, în termenul de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, observațiile lor cu privire la această chestiune și, în special, să îi aducă la cunoștință orice acord la care ar putea ajunge;

c) rezervă procedura ulterioară și îi deleagă președintelui camerei sarcina de a o fixa în caz de nevoie;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 23 iunie 2009, conform art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Stanley Naismith,
grețier adjunct de secție